

VIITORUL ROL

FLORIN VASILIU

Mania posturilor — adaptare scenică după Millo director, *Florin și Florica* și alte „cin-ticele” după Vasile Alecsandri se repetă la Teatrul Mic. În distribuție — numele lui Florin Vasiliu.

Florin Vasiliu face parte din categoria actorilor-cap de afiș; după cum poate fi considerat și în categoria acelor actori „mari în roluri mici”. Ceea ce nu înseamnă că în cariera sa teatrală, incluzând roluri pe micul ecran și „vocalele” teatrului pe unde, nu a avut parte și de mari partituri. Amiatim, pentru

cei care au uitat — sau, prea liniți fiind, „n-au apucat” să-l vadă de exemplu în *David Cooperfield*, după Dickens — că Florin Vasiliu (a cărui înfățișare nu s-a schimbat mai defel în cei peste douăzeci de ani de teatru) a jucat în piese de Gorki, Shakespeare, Shaw, Schiller, Schlegell, Mrozek, Kohout, Molière etc., etc. Și totuși... e puțin. Puțin, în raport cu registrul său actoricesc bogat, divers, apt de reide surprize creatoare. Puțin, în raport cu capacitatea de întrebuintare a talentelor de care dispune Teatrul Mic.

„Un rol, pentru mine, înseamnă o nouă obsesie, și munca mea la el se poate asemăna cu o nouă dragoste: dacă nu i te dăruiești cu totul, nu poți aștepta nimic de la ea. Dorința de a aduce în fața spectatorilor un nou personaj, la vârsta la care am ajuns, mă obligă să-i fiu și mai credincios, să nu-l dezamăgesc. La ora la care vorbesc despre Colivescu — noul meu personaj — nu mă am (încă) bine, nici cu Alecsandri, nici cu Constantin Dinescu (realizatorul spectacolului), care semnează regia și adaptarea.

Actualitatea lui Alecsandri este izbitoare; și în zilele noastre întâlnim personaje care suportă comparație cu cele din piesele sale; firește, le privim cu ironie amară. Una din datorii noastre este de a demasca asemenea raieile. De aceea, teatrul nostru își face un țel din a prezenta piese a căror morală să ajute publicul să facă distincție între trecut și prezent.

Spuneam la început că un nou rol e o nouă obsesie, pentru că nu te lasă în pace: te sâcîie tot timpul, se ține după tine ca un scai, peste tot, pe stradă, în autobuz și-n somn. Sarcina mea este cu atât mai grea cu cât am mai jucat în Alecsandri: în *Sinziana și Pepelea* — Lăcustă Vodă, în *Coana Chirița* — Leonaș. Colivescu este însă un personaj de cu totul altă natură; grijile mele sint, așadar, altele decît cele pe care le-am întâmpinat cu Leonaș.

Colivescu — al cărui nume vine de la colivă — e un clopotar care tinjește să se ajungă; cred că face parte dintre acei oameni care stau permanent cu mina întinsă, ca mișogii, așteptînd o înălțare din lumea lor obidită. Dorința lui Colivescu mi se pare, pînă la un punct, explicabilă: dar mijloacele de care se folosește pentru a parveni rămîn reprobabile.

Teatrul Mic și-a propus să prezinte premiera cu acest spectacol Alecsandri, către sfîrșitul lui septembrie, la Focșani — oraș al cărui public ne-a primit întotdeauna cu căldură“.